

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 159/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 listopada 2019 roku w sprawie sygn. akt VII K 698/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut orzeczenia wobec oskarżonego P. P. kary rażącej niewspółmiernej (surowej) do stopnia winy oskarżonego i okoliczności sprawy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego P. P. i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym.

Trafnie wszak dostrzegł Sąd meriti, że dotychczasowe wysiłki wymiaru sprawiedliwości, aby zmotywować oskarżonego do wywiązywania się ze zobowiązań alimentacyjnych okazały się bezskuteczne.

Tymczasem oskarżony jest stosunkowo młodym (42 lata) mężczyzną i nie zachodziły okoliczności, które uniemożliwiłyby mu lub chociażby utrudniały, na obecnym rynku

pracy (na którym pracownicy są wręcz poszukiwani), podjęcie zatrudnienia, które w sposób adekwatny doprowadziłoby do wywiązywania się przez niego z obowiązku alimentacyjnego. Co więcej, jak wynika z analizy akt sprawy w okresie objętym zarzutem oskarżony pracował zarobkowo za granicą i jego dochody kształtowały się na poziomie około 2000 EURO miesięcznie. Przy czym, istotnie oskarżony założył nową rodzinę i poza córką J. P. ma jeszcze dwoje dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Jednocześnie oskarżony nie tylko nie partycypuje w kosztach utrzymania córki J., ale też zupełnie nie interesuje się jej losem, nie utrzymuje z nią kontaktów. Podkreślić należy, iż obowiązek alimentacyjny rodzica względem dziecka, to obowiązek moralny, ale i ustawowy. Obowiązek oskarżonego wobec córki J. został skonkretyzowany na określonej kwotę

mocą orzeczenia sądowego. Obowiązkiem moralnym i prawnym każdego z rodziców jest podzielenie się z dzieckiem każdymi dochodami, nawet skromnymi. Tylko takie zachowanie stanowi należyte wywiązywanie się z obowiązku alimentacyjnego, przejawiającego się m.in. na dostarczaniu dziecku, które nie jest w stanie samodzielnie się utrzymać środków utrzymania. Obowiązek ten nie może być całkowicie scedowany na jednego z rodziców. Przy czym, w pojęciu "uchyla się" mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca obowiązku tego nie wypełnia, gdyż wypełnić go nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem. W kontekście powyższych rozważań Sąd okręgowy nie

podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego postulującego złagodzenie sankcji karnej wobec oskarżonego poprzez orzeczenie wobec niego nieizolacyjnej kary grzywny, ewentualnie kary ograniczenia wolności. Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować

dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie

uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).
Podkreślić również
należy, iż orzekanie
o karze ma charakter
indywidualny i jest
procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru
oraz zastosowanie
odpowiedniej
represji karnej
właściwej dla
konkretnej sytuacji i
konkretnego
sprawcy. Z tych
powodów zasady i
dyrektywy orzekania
w przedmiocie kary
zawarte w art.
53 k.k. pozostawiają
organowi
orzekającemu
pewien zakres
swobody w procesie
jej wymierzania.

Przenosząc
powyższe na grunt
analizowanej
sprawy, obrońca
oskarżonego w
swoich wywodach
ogranicza się
praktycznie do
twierdzenia, że
oskarżony zrozumiał
naganność swojego
postępowania i
podjął działania
zmierzające do
zminimalizowania

zadłużenia alimentacyjnego i do płacenia bieżących świadczeń alimentacyjnych.

Tymczasem jak wynika z aktualnej (z dnia 22 kwietnia 2020 roku) informacji w sprawie egzekucyjnej z wniosku J. P. przeciwko P. P. o sygn. KMP 45/12 odnośnie stanu zadłużenia alimentacyjnego oskarżonego (vide k. 125-127) P. P. ostatniej wpłaty tytułem alimentów dokonał w dniu 23 listopada 2018 roku, zaś zaległość alimentacyjna na rzecz wierzyciela wynosi 37.245,80 złotych. A zatem, nie jest prawdą, jakoby czynił starania ukierunkowane na wywiązanie się z obowiązku alimentacyjnego, bądź też na spłatę zaległych świadczeń alimentacyjnych.

Podkreślić należy, iż wobec ponownego popełnienia przez oskarżonego przestępstwa niealimentacji (ostatnie skazanie za tożsamy czyn miało miejsce w 2018 roku), a także wobec uprzedniej karalności między innymi za

przestępstwa przeciwko mieniu, brak jest podstaw do orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju, niż kara pozbawienia wolności. A zatem, zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności należyć uwzględnia okoliczności obciążające (uprzednia karalność, okres niealimentacji i wysokość zadłużenia) i brak jakichkolwiek okoliczności łagodzących oraz została wymierzona przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jest też adekwatna do stopnia winy. Oczywiście nie sposób nie dostrzec, że nadrzędnym celem kary za popełnienie przestępstwa niealimentacji powinno być zmotywowanie sprawcy dołożenia na utrzymanie dzieci, a nie stosowanie środków typowo represyjnych, które w istocie uniemożliwią realizację powyższego

obowiązku.
Niemniej jednak zwrócić należy uwagę, że właśnie taka była reakcja sądu odwoławczego w sprawie IV Ka 563/18, kiedy to dokonano zmiany wyroku Sądu I instancji i zamiast kary pozbawienia wolności orzeczono wobec oskarżonego karę nieizolacyjną ograniczenia wolności. Oskarżony pomimo dania mu szansy z niej nie skorzystał.
Dopuszczenie się kolejnego przestępstwa, będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, niewątpliwie świadczy o postępującej demoralizacji oskarżonego, niepoprawności, braku chęci zmiany postępowania, nikłych efektach dotychczasowego procesu resocjalizacji. W tym miejscu należy podnieść, że orzeczona przez Sąd I instancji kara pozbawienia wolności, w odróżnieniu od kary grzywny lub ograniczenia wolności (o którą wnioskował

<p>obrońca) spełni funkcję wychowawczą wobec oskarżonego i będzie rzeczywistą dolegliwością dla niego motywując go do trwałej zmiany postawy i wykonywania pracy zarobkowej w celu realizacji zobowiązań finansowych związanych z alimentacją na rzecz córki. Jednocześnie zważyć należy, iż zważywszy na jej wymiar istniejącą możliwość (po spełnieniu określonych warunków) wykonywania jej w formie dozoru elektronicznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze w odniesieniu do oskarżonego poprzez wymierzenie mu kary grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, ewentualnie kary 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony w skardze apelacyjnej zarzut wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernie surowej nie może być on uznany za zasadny z przyczyn wskazanych powyżej, albowiem, granice swobodnego uznania sędziowskiego ustanowione ustawą zostały zachowane (art. 53 k.k.) z powodów wskazanych powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ROZSTRZYGNIĘCIE**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

0.15.1.**Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji****0.15.1.1.**Przedmiot
utrzymania w mocyUtrzymanie w mocy
całego zaskarżonego
wyroku.Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego P. P. w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod

wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2	W oparciu o przepisy art. 636 § 1 k.p.k.		

i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego P. P. kwotę 120 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 złotych tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków w wysokości 20 złotych oraz od opłaty w kwocie 120 złotych. Oskarżony pracuje zarobkowo i osiąga stały dochód, a zatem winien i ma ku temu możliwość, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.

7. **PODPIS**

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca z wyboru oskarżonego P. P..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze wobec oskarżonego P. P..		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana